

De toekomst van de mensheid: een fata morgana?

Verhandeling door

Beatrijs Celis

1.

Onder punt 1 wil ik er van meet af aan op wijzen dat de begrippen “eeuwig leven” en “onsterfelijkheid” een toch wel erg verschillende betekenis hebben. Voor een goed begrip van de uiteenzettingen in deze verhandeling is het belangrijk dat ik daar even dieper op inga, en wel aan de hand van de persoon van Jezus Christus.

Jezus bezat als mens eeuwig leven, want in hem werd geen zonde gevonden. En, zoals de Bijbel zegt, is de straf voor de zonde de dood (zie o.a. Genesis 2:17, Romeinen 5:12;17 en 6:23). Dus: vrij zijn van zonde betekent de dood overwonnen te hebben.

Maar daar Jezus de hele zondenlast van de mensheid op zich genomen had, moest hij toch afstand doen van het vooruitzicht op eeuwig leven en moest hij toch sterven, en wel als een bijzonder zware misdadiger, opgehangen aan het kruis. Inderdaad, bijzonder zwaar, want geen enkele misdadiger ooit, behalve hij, heeft moeten boeten voor de zonden van de hele mensheid. Zijn kruisdood wijst er verder op dat de mens Jezus niet onsterfelijk was: hij bezweek aan zijn vele diepe verwondingen.

Geen enkele mens is onsterfelijk, om de eenvoudige reden dat hij bestaat uit drie elementen die de basis vormen waaraan alle levende schepselen onderworpen zijn, namelijk materie, ruimte en tijd. Ook al is er het mechanisme dat ervoor zorgt dat de lichaamscellen van de mens zich continu vernieuwen, dan nog verslijt en veroudert dit mechanisme, met name sinds de zondeval en het doodvonnis dat God daarop uitgesproken had. En zelfs afgezien daarvan: als een mens te lang onder water blijft, zal hij sterven door een gebrek aan zuurstof. Als hij een boomreus op zijn schedel krijgt, zal hij sterven. Ook al heeft hij eeuwig leven!

Onsterfelijkheid geldt alleen voor een geestelijk levend wezen, een schepsel dat niet uit materie bestaat. Dat niet onderworpen is aan de wetten van ruimte en tijd. Ook Satan is zo'n wezen, en het kan enkel vernietigd worden door een goddelijke tussenkomst. En dat zal ook gebeuren (zie Apokalyps 20:10).

Jezus heeft in eerste instantie een aardse opstanding gekregen, dit als mens. Hij was de eerste mens ooit die een dergelijke opstanding uit de dood kreeg.

Dit is niet te vergelijken met de wonderbare opwekkingen uit de dood die Jezus verrichtte. Want al deze mensen zijn later wel gestorven. Jezus daarentegen is na zijn aardse opstanding achteraf niet meer gestorven. Al deze wonderbare opwekkingen moesten een teken zijn dat God met de kracht die in Jezus werkzaam was tot zoiets in staat was.

40 dagen na Jezus' aardse opstanding kreeg hij een hemelse opstanding: vanuit zijn menselijke status transformeerde hij in een zuiver geestelijk wezen, verheven boven materie, ruimte en tijd.

Besluit:

Er is in de Bijbel sprake van twee soorten van opstanding: een aardse en een hemelse. God heeft circa 2000 jaar geleden in de persoon van Zijn Zoon Jezus Christus duidelijk aangetoond dat Hij de kracht en de macht bezit om deze twee wegen, om de dood te overwinnen, bij een menselijk wezen te bewerkstelligen. Het is in beide gevallen ontegensprekelijk een wonder van God.

2.

Er is in het Nieuwe Testament sprake van een groep mensen, volgelingen van Christus, die geen aardse, maar een hemelse opstanding krijgen.

Wie zijn dat?

In de eerste plaats de twaalf apostelen van Jezus.

In het evangelie van Lukas 22:28-30 zegt Jezus tot zijn apostelen:

“Gij zijt het die trouw zijt gebleven in mijn beproevingen.

Gij zijt altijd bij mij gebleven.

Ik sluit een verbond met u voor een koninkrijk:

opdat gij in mijn koninkrijk aan mijn tafel moogt eten en drinken,

en op tronen moogt zitten om de twaalf stammen van Israël te oordelen.”

“tronen” wijst erop dat de twaalf apostelen samen met Christus regeringsmacht krijgen.

Bovendien krijgen zij ook de rechterlijke bevoegdheid om te oordelen “over de twaalf stammen van Israël”: dit is een symbool voor Gods volk. Eerst waren dat de joden, later zijn dat de christenen.

De apostel Johannes beschrijft in Apokalyps 20:4-6 een visioen, waarin hij ziet hoe

“de zielen van hen die onthoofd waren omwille van het getuigenis van Jezus en het Woord van God weer levend werden en samen met Christus duizend jaar lang heersten.”

Hier wordt duidelijk dat de twaalf apostelen het gezelschap krijgen van vele andere trouwe christenen.

Dit hemelse koninkrijk of regering onder leiding van Koning Jezus Christus komt er aan het begin van het duizendjarige rijk op aarde, dit is de herstelperiode van mens en aarde. Deze periode wordt ingeluid nadat Jezus in de functie van de “Witte Ruiter” het “Wilde Beest”, dit is het huidige voornamelijk politieke, maar ook vals-religieuze wereldbestel vernietigd heeft (meer hierover zie mijn verhandeling “Symbolen in de eindtijd”).

Dit getal “duizend” dient men niet te letterlijk te nemen. Het is een vol getal, dit betekent dat er na deze tijdsperiode iets bereikt is of wordt wat volledig afgewerkt is. In de ogen van de mens kan men wel zeggen dat het een betrekkelijk lange periode is.

Terug naar de verrezen martelaren die samen met Christus duizend jaar lang zullen heersen.

Deze mensen zijn uiteraard zeer trouwe volgelingen van Jezus, ware martelaren in het geloof.

Ze zijn trouw en standvastig gebleven tot in de dood.

Ook al worden lang niet allen martelaren in de enge betekenis van het woord, hun geloof wordt hoe dan ook op allerlei manieren zwaar beproefd, maar zij slagen erin om – vaak met de hulp van Gods Geest – met succes weerstand te bieden tegen allerhande verlokkingen, verleidingen en andere valkuilen, die hen de goede weg zouden kunnen versperren. Rijkdom kan daarbij net zo goed een valkuil zijn als extreme armoede, en het verwerven van roem en wereldse successen evenzeer als sociaal-maatschappelijke uitsluiting. Enzovoort.

In de beginperiode van dit duizendjarige rijk zullen deze getrouwe christenen, die eerder gestorven zijn, als eerstelingen een opstanding krijgen, en wel een hemelse, om samen met Christus duizend jaar lang te heersen (zie de eerder geciteerde tekst uit Apokalyps 20:4-6).

Voor degenen die bij het begin van deze duizend jaar nog wel in leven zijn, geldt wat Paulus uitlegt in zijn eerste brief aan de Korinthiërs, hoofdstuk 15:50-54. Ik citeer:

“Vlees en bloed kan Gods Koninkrijk niet beërven.

Of: het vergankelijke, fysieke lichaam kan geen aandeel hebben aan de onvergankelijkheid.

En nu deel ik u een mysterie mee. Wij zullen niet allen sterven.”

(Opmerking: vanaf vers 51 doelt Paulus profetisch op zijn broeders en zusters in het geloof die in de verre toekomst, vanuit zijn perspectief bekeken, aan het begin van de herstelperiode staan. Niet alleen Paulus zelf is uiteraard allang dood, maar al zijn vrienden en medechristenen eveneens.)

“Maar wij zullen wel van gedaante veranderen.

Opeens, in een oogwenk, zullen wij alsdan van gedaante veranderen.

Want dit vergankelijke moet met onvergankelijkheid worden bekleed, en het sterfelijke met onsterfelijkheid.”

Jezus heeft in Mattheüs 22:30 een opmerkelijke uitspraak gedaan over de opstanding, waar hij zegt dat er in de opstanding niet meer gehuwd wordt, maar dat “men zal zijn als Gods engelen in de hemel”. Het is duidelijk dat Jezus hier doelt op de hemelse opstanding in een onsterfelijk, onvergankelijk, geestelijk lichaam.

3.

Er is echter ook een categorie christenen die, aldus de Bijbel, de duizendjarige herstelperiode op aarde zullen binnengaan – of er een opstanding krijgen als ze in de loop van de vele eeuwen ervóór gestorven zijn –, en hier op aarde het vooruitzicht hebben op eeuwig leven. Het gaat hier dus om een aardse opstanding als mens.

Maar wat houdt dit precies allemaal in? En wat betekent dit, eeuwig leven?

Het visioen van de profeet Jesaja in hoofdstuk 65 en 66 van de gelijknamige Boekrol werpt enig licht op deze kwestie:

1. In vers 17 van hoofdstuk 65 zegt Jahwe God:

“Ik schep een nieuwe hemel en een nieuwe aarde.”

Bij het begin van de herstelperiode kondigt Jahwe aan dat Hij gedurende heel deze tijdspanne een herschepingsproces zal uitvoeren. De aarde blijft de aarde, maar zal grondig gesaneerd worden (over de “nieuwe hemel” zullen wij het later in deze verhandeling nog hebben).

Verder zegt God:

“Aan wat vroeger geweest is, wordt niet meer gedacht. Het komt bij niemand nog op.”

Opmerking: de inhoud van dit vers 17, over de schepping van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, vinden we ook terug bij Johannes, Apokalyps 21:1-5.

2. In vers 18 zegt Jahwe dat Hij nog iets anders gaat scheppen, namelijk vreugde voor Zijn volk, en wel voor altijd.

3. In vers 20 lezen we iets zeer opmerkelijks:

“Er is geen zuigeling meer die slechts enkele dagen zal leven.

En geen grijsaard die zijn leven niet voltooit, dit betekent die de honderd jaar niet bereikt.

En als hij de honderd jaar niet bereikt, wordt hij als vervloekt beschouwd.”

Dit wijst erop dat er tijdens de herstelperiode nog steeds mensen zullen sterven. Inderdaad, de dood is alsdan (nog) niet overwonnen en vernietigd, waaruit men kan afleiden dat de zondige toestand nog altijd bestaat. Pas aan het einde van de herstelperiode, nadat het eindoordeel (of het laatste oordeel) is voltrokken, wordt de dood voor altijd uitgeschakeld en vernietigd. Dan is de mens eindelijk bevrijd van zonde (zie Apokalyps: 20:13-14).

4. In vers 22 lezen we:

“De levensdagen van Mijn volk zullen even talrijk zijn als die van de bomen.”

Dit kan inderdaad hoog oplopen. Maar ook bomen gaan ooit dood, dus mensen ook.

5. Vers 23 zegt:

“Zij zullen geen kinderen ter wereld brengen voor de ellende.

Gods volk is immers door Hem gezegend, en hun nakomelingen met hen.”

Dit wijst erop dat de status van de mens als man en vrouw – zoals God hen geschapen heeft – en de voortplanting zal blijven bestaan.

In Jesaja 66:22 zegt Jahwe:

“Want zoals de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, die Ik ga maken, voor Mijn aangezicht blijven bestaan, zo zal het nageslacht en de naam van Mijn volk blijven bestaan.”

Het is interessant om Jesaja 66:22 naast Psalm 37:29 te leggen. Deze laatste zegt:

“De rechtvaardigen zullen de aarde bezitten en er eeuwig leven.”

En in Jesaja zegt God dat Zijn volk er eeuwig zal leven. Het gaat hier dus over Gods volk. Maar hoe moeten we dat zien als het over afzonderlijke individuen gaat?

Naast Jesaja heb ik ook een opmerkelijke Schriftplaats gevonden bij Prediker 3:14:

“Alles wat God maakt, zal altijd standhouden en blijven.

Daar is niets aan toe te voegen en niets van af te nemen.

God heeft het zo gemaakt dat de mensen ontzag voor Hem hebben.”

En in Genesis 1:27 lezen we dat “God de mens geschapen heeft als man en vrouw”.

Een duidelijk kenmerk dat man en vrouw van mekaar onderscheidt, zijn ontegensprekelijk de voortplantingsorganen. En dit zal dus zo blijven, aldus bijvoorbeeld Prediker.

Het klinkt allemaal heel logisch. Zelfs een kind kan dit begrijpen. Maar ik heb vernomen dat sommige Bijbelonderzoekers de idee verdedigen dat tijdens de herstelperiode God de voortplanting van de mens eventueel stop zal zetten, dit om te voorkomen dat er mettertijd een al te grote bevolkingsdruk op de aarde zou ontstaan, iets wat inderdaad met stellige zekerheid zou gebeuren.

Maar die idee, dat denkbeeld, zoals zojuist uitgelegd, zou radicaal indruisen tegen Gods ontwerp over de creatie van de mens. Bovendien rijst de vraag: zo’n geslachtloos wezen, zoals men het dan gerust kan noemen, is dat dan nog wel een mens?

Maar dat neemt niet weg dat er mettertijd een gigantisch probleem zou opduiken, als mensen in de toekomst massaal goedgekeurd gaan worden door God voor eeuwig leven op aarde.

Het vooruitzicht op eeuwig leven voor de mens wordt in de Bijbel inderdaad in talloze Schriftplaatsen bevestigd (zie o.a. 1 Johannes 2:17; Johannes 17:3; Romeinen 6:23; 1 Timotheüs 6:12; enzovoort). Het is zeker niet de bedoeling dit in twijfel te trekken, verre daarvan, maar de vraag rijst: waar vindt dat eeuwige leven plaats?

Onder punt 2 heb ik het gehad over een groep mensen die een hemelse opstanding krijgen en aldaar de status van onsterfelijkheid en onvergankelijkheid verwerven. Iedereen zal het er wel mee eens zijn dat zoiets op aarde niet mogelijk is. Net zoals alle andere levende schepselen van God op deze aarde bestaan wij uit materie en bewegen wij ons in ruimte en tijd. Dit is zo en dat zal zo blijven.

Men moet dus besluiten dat het zogenaamd eeuwige leven niet eeuwig kan zijn, althans niet op aarde, in een menselijk, fysiek lichaam. Heeft God ons dan iets voorgespiegeld?

Nee, zeker en vast niet, want:

“God, die het eeuwige leven lang geleden heeft beloofd, kan niet liegen.”

(zie brief van Paulus aan Titus, 1:2).

Volg a.u.b. even aandachtig de volgende uiteenzettingen en probeer te vatten wat ik bedoel:

Er zal dus ooit een einde komen aan elk individueel menselijk leven op aarde. Let op: dit betekent helemaal niet dat de mensheid tout court, in zijn totaliteit niet eeuwig zou blijven bestaan op aarde. Eerder is immers al gesteld dat de mensheid door reproductie hier eeuwig zal blijven leven: steeds nieuwe mensen worden geboren en zullen voor een door God vastgestelde termijn hier kunnen blijven.

Maar er zal dus ooit een einde komen aan elk afzonderlijk menselijk leven op deze planeet. De vraag rijst dan: is de mens uiteindelijk dan toch gedoemd om te sterven? (behalve natuurlijk degenen die eerder onder punt 2 besproken werden)

Niet noodzakelijk. Maar zolang de dood niet overwonnen is en de zondige toestand van de mens niet of niet volledig uitgewist is – vergeet niet: de dood is de straf voor zonde! –, blijft het mogelijk dat mensen sterven. En de dood zal op het einde van de duizendjarige herstelperiode vernietigd worden, als Jezus zijn koningschap overdraagt aan Zijn Vader: zie Paulus 1 Korintheërs 15:24-27:

“Op het einde zal Christus zijn koninkrijk aan Zijn God en Vader overdragen, wanneer Hij alle regeringen en alle autoriteiten en alle krachten tenietgedaan heeft (opmerking: de belangrijkste kracht en heerser die hier vernietigd wordt, is Satan). Want hij moet als koning regeren totdat God alle vijanden onder zijn voeten heeft gelegd. Als laatste vijand wordt de dood tenietgedaan.”

Dus: ook die andere grote aartsvijand van God – én ook van de mens! – zal alsdan vernietigd worden, namelijk Satan.

Probeer u eens voor te stellen wat dit kan betekenen voor de toekomst van de mens: de dood is niet meer, en ook de grote veroorzaker van al het kwaad, van de zonde en alle ellende in de wereld, en tevens van de dood, is ook niet meer...

Niemand kan wellicht een betere beschrijving geven van de situatie van de mens op dát moment van de hele geschiedenis van de mensheid als de apostel Johannes in zijn visioen op het einde van Apokalyps, en trouwens van de hele Bijbel, namelijk 21:1-4:

“En ik zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde.

Want de vroegere aarde en de vroegere hemel waren voorbijgegaan.”

Opmerking: de “nieuwe aarde” staat hier niet alleen voor de volledig herstelde, gesaneerde planeet, maar ook voor totaal nieuwe herschikkingen van de verspreiding van bevolkingsgroepen over de aarde.

En de “nieuwe hemel” staat voor de hemelse heerschappij, die God uitoefent nadat Jezus het koninkrijk aan Zijn Vader overgedragen heeft.

Vervolgens lezen we:

“Ik zag ook de heilige stad, het Nieuwe Jeruzalem, vanuit de hemel neerdalen.

Toen hoorde ik een luide stem vanop de troon zeggen:

‘Kijk! De tent van God is bij de mensen (dit is dus het Nieuwe Jeruzalem)

en Hij zal bij hen wonen. Zij zullen Zijn volk zijn, en God zelf zal bij hen wonen.’”

Opmerking: de woonplaats van God is in de hemel. De “tent” of het “Nieuwe Jeruzalem” is een hemelse, louter geestelijke tempel die symbool staat voor de geestelijke aanwezigheid van God op aarde.

Vervolgens:

“De dood zal niet meer zijn.

Er zal geen rouw, geen verdriet en geen pijn meer zijn.

De vroegere dingen zijn voorbijgegaan.”

Dit is een prachtige tekst, ongetwijfeld. Maar klinkt wellicht erg utopisch. Op het huidige moment is zoiets inderdaad volstrekt onmogelijk. Bij nadere beschouwing zal dit pas volledig gerealiseerd zijn op het einde van de duizendjarige herstelperiode. Pas dan is het hele proces van Gods herschepping, dat zich ontvouwd tijdens de hele herstelperiode, volledig voltooid. Alles wordt uiteindelijk terug hersteld in zijn oorspronkelijke staat: de paradijselijke aarde, waarin het eerste mensenpaar geplaatst werd.

Maar de vraag blijft nog altijd: hoe zit het met het eeuwige leven van de mensheid op aarde?

In antwoord daarop, is een flinke dosis realiteitszin beslist geboden.

Kan een mens, die hier op aarde eeuwig leeft, miljarden jaren oud worden?

En kan dat voor al zijn medemensen ook? Want, zoals eerder al gesteld: de mens zal zich blijven voortplanten. Gezien bovendien het feit, dat de aarde een betrekkelijk kleine planeet is, zou dit op termijn tot aanzienlijke problemen kunnen leiden. Eigenlijk is dit een zeer bizarre gedachte. Wie gelooft dat eigenlijk? Wel, mogelijk zijn er wel sommigen...

Maar hoe dan ook: uiteindelijk kan het alweer over miljarden mensen gaan die goedgekeurd worden door God om eeuwig leven te ontvangen. Ik meen dat er voor elk van hen afzonderlijk, op het door God vastgestelde tijdstip, een einde zal komen aan dit leven op aarde.

Nee, sterven hoeven ze niet te doen. Maar misschien worden ze op dat moment wel ontheven van hun status als aan materie, ruimte en tijd gebonden mens. Dan transformeren ze in een immaterieel, onsterfelijk en onvergankelijk wezen. Hoog verheven boven de hemel is er eindeloos veel plaats om miljarden en miljarden van deze wezens, die dus geen mensen meer zijn, te “herbergen”. Ze zijn immers niet meer gebonden aan ruimte, en nemen bij wijze van spreken geen plaats in. Ik verwijs hier eens te meer naar de uitspraak van Jezus Christus in Mattheüs 22:30, waar hij zegt dat mensen in de opstanding zullen “leven als Gods engelen in de hemel”...

Voorbeelden waaruit blijkt dat God de kracht en de macht bezit om mensen van de aarde weg te nemen – zonder dat ze daarbij moeten sterven! – om ze bij zich op te nemen:

- In de eerste plaats is er natuurlijk Jezus Christus: zoals hoger reeds uitvoerig uitgelegd is hij na zijn aardse opstanding niet nog eens gestorven alvorens door God bij Zich opgenomen te worden.

- Zo is er ook de profeet Elia. Hij trad in het Noordrijk Israël op als profeet tijdens de regering van de zeer verdorven koning Achab (regeerperiode 874-853 v.Chr.). Elia werd door een wonder van God ten hemel opgenomen, zonder dat hij eerst moest sterven (een uitvoerig verslag hiervan zie 2 Koningen 2:1-18).

- Verder is er de man Enoch. Deze werd geregistreerd in de lijst van nakomelingen van Adam vóór de zondvloed. In Genesis 5:24 wordt over hem gezegd “dat hij zijn schreden naar God richtte en met Hem bleef wandelen. Zo kwam het dat hij verdween, omdat God hem wegnam”.

Mijn **algemeen besluit** van al deze uiteenzettingen draait rond de vraag:

Wat is nu eigenlijk het grote fata morgana?

1. de toekomstvisie voor de mensheid zoals beschreven in de Bijbel

OF

2. de veelheid aan diverse, vaak erg uiteenlopende en tegenstrijdige toekomstvisies die mensen zelf bedacht hebben en nog steeds bedenken?

Iedereen moet voor zichzelf maar zijn of haar keuze maken.